

blive ført igennem. Jeg er selvfølgelig klar over, at Broen har sine Modstandere — det vil vi sikkert faa at høre inden ret længe —, og det vilde ogsaa være ganske unaturligt andet. Fremskridtet maa jo altid føre en Kamp mod gammel Fordøm og forbenede Standpunkter, og saadanne vil selvfølgelig ogsaa melde sig i dette Tilfælde. Det er dog ikke det, jeg er mest bange for; de Hindringer, som her vil komme, faar vi forhaabentlig nok Bugt med. Der er noget andet, som jeg frygter mere, og det er Velvilligheden, den ligegyldige Velvillighed, om jeg saa maa sige. Den frygter jeg mest af alt. Jeg vil gerne udtale et Ønske om, at ærede Medlemmer af dette og det andet høje Ting undlader at ryge Cigarer i Fredericiagade, naar de vigtige, afgørende Afstemninger angaaende dette Lovforslag bliver foretaget.

Jeg skal med disse Ord paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til en meget velvillig og forholdsvis hurtig Behandling i dette høje Ting og det kommende Udvalg.

Boa: Den højtærede Minister for offentlige Arbejder ligesom de ærede Ordførere, der har haft Ordet før mig, har jo været en Del inde paa Detailler med Hensyn til den økonomiske og den tekniske Side af denne Sag. Hvad der i Øjeblikket foreligger, forekommer mig at være Spørgsmaalet om, hvorvidt vi kan forsvare at disponere over de store Midler, der skal anvendes paa Bygningen af denne Bro over Lille Bælt. Det synes jo, at rent forretningsmæssig set kan Broen, i alt Fald udført som Jernbanebro alene, blive en god Forretning. Jeg nærer nu ikke den Tro, at det skulde kunne faa nogen ubetinget Indflydelse paa den danske Kronens Stilling overfor fremmed Valuta, hvad enten vi paabegynder dette Arbejde eller ikke. Naar man ser det paa Baggrund af hele Statsbudgettet, er det Beløb, der her er Tale om, fordelt paa en 8—10-aarig Periode, egentlig ikke noget forbløffende stort Beløb, saa man skulde jo synes, at man kunde forsvare at disponere over en saadan Sum med det Budget, vi i det hele taget arbejder med, hvis man da ikke er saa angst for Budgettets Størrelse, at man overhovedet slaar Kors for sig og siger:

Det gaar overhovedet ikke an at give sig af med noget som helst nyt i den Situation, vi er i.

Naar vi ser paa Udviklingen af Færgetrafikken over Lille Bælt og hører, at Statsbanerne mener, at man indenfor en nærmere Aarrække skal til at udvide Materiellet, maa man kunne gøre sig klart, at Forrentningen kan blive muligvis endnu bedre, end den i Øjeblikket er kalkuleret til. Men da det drejer sig om et saa forholdsvis langt Aaremaal som 8, eventuelt 10, Aar, kan der selvfølgelig komme ubehagelige Overraskelser. Det kan vise sig, at Prisniveauet forskubber sig, saaledes at de kalkulerede Summer ikke slaar til. Men det kan ogsaa, hvad man for øvrigt har Lov til at haabe og tro, gaa til den anden Side, saa at der paakræves mindre Summer, end man her har regnet med.

Et Spørgsmaal, som jeg særlig tilstaar jeg, interesserer mig for, naar vi i det hele taget skal i Gang med disse Broplaner, er, om man kan forsvare ikke straks at skride til at bygge en Færdselsbro. Jeg ser saadan paa det, at skal man lægge Fundamenter og i det hele taget foretage Forarbejder til en Færdselsbro samtidig med at bygge Jernbanebroen — og det mener jeg er nogenlunde uafviselig nødvendigt, hvad der ogsaa synes at være Enighed om indenfor alle Partier, ligesom ogsaa den højtærede Minister udtalte noget saadant —, da skal de Midler, som bliver bundet deri, forrentes, og det bliver Staten som saadan, der kommer til at forrente dem. Hvor meget det kan andrage, har jeg i Øjeblikket ingen Mening om, men det maa blive ikke uvæsentlige Pengebeløb, der her bliver Tale om. I det Øjeblik vi skrider til at bygge Broen som Jernbanebro og Færdselsbro med det samme, har man dog, naar Trafikken bliver aabnet over Broen, nogen Forrentning i Vente. Der er fra anden Side hævdet, at det ikke er nogen Statsbaneopgave alene, det er en Samfundsopgave at bygge en saadan Bro. Det mener jeg ogsaa, man i allerhøjeste Grad maa holde sig for Øje. Vi har set, hvorledes Udviklingen har været, at Amterne anlægger Veje omkring i vort Land, efterhaanden som det paakræves. Her staar Staten overfor en Situation, hvor der er